

APPENDYKS I

Oto nostalgiczna garść moich młodzieńczych wierszy:

WIERSZE

pory roku

Słońce śmieje się ufnie jak dziecko
i cichymi promieniami
miętko obejmuje chłodne ciało ziemi
Po niebie tańczy srebrny wiatr
a z oczu obłoków
tryskają łzy jasnego deszczu
Ziemia drży w oczekiwaniu
Błękitny hymn ptaków
wieści czas powrotu życia

Chmury dziewczęta ręce i ciche
biegną bezszelestnie
po czarnej murawie nieba
Starcza twarz księżycą
pokryta zmarszczkami czasu
bładym uśmiechem wybiega im naprzeciw
Cisza
W wielkich oczach nocy
czuwa miłość

Śpiew strumienia ginie w szumie lasu
a gorycz jarzębiny wybuchą czerwienią
pośród żółtych liści
Pod granatowym dachem nieba drogami
tajemniczymi
płyną zadumane karawany obłoków
ciężkich miodowym blaskiem słońca
Umilkł szept wiatru
W mgłach wieczornych
płonie modlitwa dokonania

Dał niebosiężna
skuta w przezroczysty kryształ ciszy

skrzy się w słońcu jak wielka łąka
Białopalca ręka mrozu
lodowym rylcem
rzeźbi kwiaty na oczach domów
Zastygł wiatr
W kamiennym śnie zimy
kiełkuje ziarno światła

Warszawa, sierpień 1953

* * * * *

słonecznemu przyjacielowi Januszowi Rydlowi

Kiedy idziesz ku mnie łąką
zdajesz się płynąć w srebrnej łodzi wiatru

Kiedy toniesz w szafirowej trawie
jesteś jak bożek zrodzony ze słońca

Kiedy gram na strunach twych włosów
tchnie z nich złoty zapach miodu

Kiedy całują cię
usta nasze drżą
a w twoich oczach lśni czarny żar

Zagubiony w tobie
wiem że miłość moja jest jak twe imię
radosna i soczysta wonną zielenią jabłek

Biała Podlaska, sierpień 1954

* * * * *

wspomnienie
Romkowi Faratowi

W smartychwstałym wspomnieniu życia
minionego
złota łódź księżycy płynie bezszelestnie
po cichej tafli sierpniowego nieba

Ogrody posępne odwiecznym marzeniem
jak ptaki drżą w kruchej sieci promieni
niewidzialnych
posągi istot bajecznych zakrzepłe łzy
przeszłości
bieleją wśród drzew zasianych ręką zmarłych

Kolumny ganku idą gdzieś długim szeregami
jak wojsko zaczarowane różdżką
zapomnienia
skrzypcowa kołysanka świerszczy i drżący
szept liści
otulają ciało nocy snu welonem srebrnym

Stoisz ukryty w zielonym cieniu wierzby
zanurzony w kaskadzie wiotkich gałęzi

W oczach twych pełga czarny ogień
uśmiechu
i zdradza mi tajemnicę rozstania

Warszawa, wrzesień 1954

* * * * *

el desdichado

Ja drzewo ja człowiek mnie nikt ulżyć
nie może
Ja krzyk agonii posępny spazm ostatni ciała
starczego co żywe drży w trumnie szarej
korze
z mych żył nienawiść płynie rozpalona biała

Wśród szumu traw poczęty
narodzony z burzy

ciszę gór piłem sok ziemi zielony i parny
świat srebrnych deszczów łkaniem
krewią jesiennej róży
opłakałem i wpląnałem
jak w sen zły koszmarny

w pieśń śmierci białą którą ślę ci śpiewem
de profundis zwycięski dziedzicu mych włości
byś wspomniał czasem
nowy płomienny człowieku

czerń i błękit śmierć rozpacz mego wieku
tak jak ja go wspominam z tęsknotą
i gniewem
ja com padł z własnej ręki ręki mej podłości

Warszawa, grudzień 1954

* * * * *

melancholia
Mikołajowi
Bieszczadowskiemu

I patrzmy razem przyjacielu
ku mej przeszłości obróć oczy
wraz ze mną otul spojrzzeniami
jej zły i sielski czas zarazem
właśnie przed chwilą wynurzony
z fal jasno szarych sennych
cichego morza zapomnienia
i ukazany nam

Ona ma przeszłość w blasku słońca
jak w mej pamięci leży bryła
wykutą dziwnie rylcem wspomnień
W niej jak w kryształach czarownicy
skrzą się widziadła dni minionych
Patrz Oto niebieski i różowy
pokój dzieciństwa mego
owiany smutkiem
otoczony
tonów srebrnymi pierścieniami
tonów i słodkich i nieznanych
A oto już młodości promień
rozchyła kielichy złotych kwiatów
kwiatów przyjaciół ukochanych

dziewcząt przychylnych mi zbyt dumnych
 tych wszystkich którzy nieświadomie
 tkali kobierzec wielobarwny
 młodości mojej
 Stają przede mną zmartwychwstałe
 wiotkie poranki
 południa ognie wybuchają
 wieczory rdzawo fioletowe
 drżące tęsknotą
 nad dachami
 miasta mojego pochylone
 dzisiaj raz jeszcze przepływają
 przez serce moje
 tak jak ongiś
 by znowu zniknąć
 w świetle księżycy
 srebrnymi łzami płaczącego
 nad nocnym grobem cichej ziemi
 w świetle zastygłym świetle bladym
 jak tarcze
 posągów rozrzuconych
 w ogrodach które zasnęły przed wiekami
 Zapadła w letarg przeszłość moja
 nawet wspomnienia dać jej mogą
 tylko cień życia
 tylko życie cienia
 Lecz skieruj miły przyjacielu
 spojrzenie swe
 ku horyzontom
 przyszłości tajemniczej
 jak uśmiech nocy rozgwieżdżony
 Nie my schodzimy w dolinę starości
 lecz ona
 ta ziemia milczenia
 droga do zamku istot niewidzialnych
 toczy się ku nam
 jak ręką losu kula w ruch puszczona
 kula co najpierw błyszczą wiruje szaleńczo
 gdzieś w zamglonej dali
 jak świetlik złoty
 nocą nad bagnami
 potem się zbliża
 rośnie ogromnie
 aby na koniec porwać nas
 w sen nieodgadniony
 pochłonać na zawsze i spalić w uścisku
 czarnym ogniem śmierci

O przyjacielu
 druhu chwil szczęśliwych
 śpiew których drży jeszcze
 jak most kryształowy
 co łączy myśli nasze
 tak bliskie choć inne
 Gdy widzisz czas zmarły
 i liczysz godziny jeszcze nie zrodzone
 z losu nieznanego
 wiedz o przyjacielu
 nie ból i nie radość
 ale jak mgła cichy smutek przemijania
 tka nieutrudzenie przędzę mego życia
 Spójrz zadumany przyjacielu
 na obraz wizję mistrza
 sprzed pół tysiąca lat
 W pomarańczowym blasku słońca
 miotającego
 tęczy bumerang siedmiobarwny
 znak przymierza
 nad morzem parnym fioletowym
 jak krew zakrzepła i wyschnięta
 obok kryształu naszych wspomnień
 i przyszłych losów złotej kuli
 wspina się smukła jak ton fletu
 drabina czasu życia droga
 wiodąca z łona matki ziemi
 ku Światłu Niewyraźalnemu
 w świątyni nieśmiertelnych prog
 W wizji Dürera skamieniałej
 przez ludzkie oko niewidzialny
 Słoneczny Bóg odwieczna młodość
 na szalach wagi miłosierdzia
 waży zasługi i przewiny
 synów i córek adamowych
 i ziemskiego swego namiestnika
 cyrklem bezwzględny nieomylny
 odmierza linie dróg czwowiecznych
 linie zawile kamieniste
 lub rozśpiewane jak potok górski kryształowe
 A on skrzydlaty melancholii anioł
 kwiat biały z ogrodu naszych marzeń
 pochyla czoło zadumane
 w zmiernych zamglonym
 śniąc bezpowrotne życia sny

Warszawa, październik 1954

* * * * *

wakacje w małym miasteczku

Palce słońca stukały rankiem w okiennicę
budząc nas z ciężkiego gorącego snu
Śpiew much mieszał się z rykiem bydła
W ogródku pod domem kwitły
malwy goździki
i wychylały się ku nam z talerzy klombów
jak wonne potrawy
Drzewa ścierały z czoł nocny pot rosę
a wiatr naciągał skórę z chmur
na jasny grzbiet nieba
Do południa leżeliśmy nad małą
brudną rzeką
grając w karty i klnąc od niechcenia
Nasze ciała oddychały
pomarańczowym ciepłem łąki
rzeka liczyła godziny przepływem fal
szumiała trawa grały ptaki
Młodzi chłopcy nasi przygodni przyjaciele
istoty pół ludzkie brunatne polne fauny
śmiali się i kłócili naprzemian ukryci za
murem swych lat
Wracaliśmy do domu w południe
by zjeść prosty obiad
i pójść do sadu na kwaśne żywe wiśnie
młode jabłka i czarny mak
O zmierzchu pod rękę z ciemną mgłą
spacerowaliśmy po miasteczku
Rzadkie latarnie nie rozpraszały nudy
która płynęła wraz z krwią do serc
Chroniąc się przed wieczornym chłodem
odgrzebywaliśmy żar minionych miłości
Młodzi chłopcy nasi nowi przyjaciele
których dłonie spoczywały
w naszych dłoniach
a serca biły przy naszych sercach
wracali do swych domów podobni ptakom
śpieszącym do ciepłych gniazd
wracali senni i smutni
I my odchodziliśmy smutni
myśląc o ich jasnych głowach
wokół których nie krążyła
ni wiara ni nadzieja ni miłość

Urzeczeni światłem ich młodości
w dwójnasób czuliśmy ciężar ciszy
która jak piasek przysypywała
te delikatne drzewka
Stanąwszy przed domem patrzyliśmy
jeszcze długo, w noc
w jej bezgwiezdnej dłoni spało miasteczko
i jego serca
spało snem bez marzeń
nieskończonym snem
nie tęskniąc do przebudzenia

Biała Podlaska, sierpień 1955

* * * * *

gasnące światło

Romkowi Witkowskiemu

Ciało twe chłopcze jest jak złoty płomień
co niby drzewo tryska z nóg korzeni
w oddechu piersi pnie się w górę
aby zakwitnąć włosów czarnym kwiatem
aby doskoczyć do gardła życia
dłońmi twoich oczu
Jesteś małańką kropłą śmiechu
zawisłą w czasie spienionym
nektarze dziejów
obłoki światła przelatują ponad ramionami
które wyciągasz przed światem do serc swoich
serca skowronka białego i serca
co szumi pożarem
Kiedy rodziłeś się wśród ludzi
gdzieś na niebie zabłysła srebrna gwiazda
jak lampa zapalona wzrokiem światła
a dziś ów boski ogień gaśnie zwolna
nad głową twoją zmierzch przechodzi
w noc ślepa i nieskończoną

Biała Podlaska, sierpień 1955

* * * * *